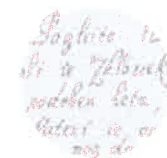

Škofjeloški pasijon, delo loškega kapucina očeta Romualda, je najstarejše ohranjeno dramsko besedilo v slovenščini, hkrati pa tudi edini v celoti ohranjen tovrsten dokument baročnih evropskih spokorniških procesij iz 18. stoletja. Spokorniške procesije, množične dogodke monumentalnega značaja, viri na Slovenskem sicer omenjajo že ob koncu srednjega veka kot odziv na pojav protestantizma in grožnjo kuge. Procesije so bile tradicionalno del velikonočnih slavic. Svetopisemske prizore, večinoma o Kristusovem trpljenju, upodabljajo igralci na vozovih ali nosilih, ki se pomikajo po mestnih ulicah.[†]

Oblikovalska rešitev zbirateljskih kovancev prepleta ključne značilnosti Škofjeloškega pasijona: slovenski jezik, literarno temo (Kristusov pasijon) in specifično dramsko upodobitve (obhodna igra). Verzi Pilatovega monologa z začetka devete podobe, *Ecce Homo* (Glej človek), vzeti iz originalnega rokopisa, so prepleteni v trnovo krono — simbol Kristusovega trpljenja. Dela trnove krone se ločeno pojavljata na obeh straneh kovanca: zagonetna in dinamična kompozicija je aluzija na procesijo, ki se vije po škofjeloških ulicah in počasi, korak za korakom odstira pasijonsko zgodbo. Obvezni elementi kovanca so v minimalistični maniri strnjeni v eni sami vrstici kot jasen kontrast baročno razkošni obdelavi trnove krone.

ROKOPIS

Najstarejše ohranjeno
dramsko besedilo
v slovenščini

TRNOVA KRONA

Simbol Kristusovega
trpljenja, osrednje teme
pasijonske procesije

PROCESIJA

Pasijonska zgodba se
odstira, ko se procesija
vije po mestnih ulicah

[†] Povzeto po Kalan, Filip (1967). Gledališki značaj škofjeloškega pasijona. Dokumenti Slovenskega gledališkega muzeja, letnik knj. 3, številka 10, str. 208-231.

